

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. P. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2019, č. j. OAM-521/ZA-ZA11-HA13-2019, e. č. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 3. 2021, č. j. 75 Az 1/2020-45, právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2019, č. j. OAM-521/ZA-ZA11-HA13-2019, e. č. X, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byly zcela nedostatečně posouzeny jednotlivé důvody pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný podle názoru žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. skutkový stav zjištěný v rámci řízení vyložil naprosto nesprávně, v rozporu se skutečností a dospěl tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož nesprávně uzavřel, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany.
3. K neudělení mezinárodní ochrany dále žalobce uvedl, že není možné, aby správní orgán bez dalšího konstatoval, že jediným důvodem podání žádosti je legalizace dalšího pobytu žalobce. Žalobce o mezinárodní ochranu nežádal dříve, neboť měl na území České republiky pobytové oprávnění.
4. Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný blíže nezabýval otázkou naplnění důvodů pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu, když žalobce jednoznačně tvrdil náboženské důvody jeho pronásledování, neboť jeho katolická víra přináší v zemi jeho původu komplikace zejména v souvislosti s jejím praktikováním a žalobce má odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních aktérů potlačujících náboženskou diverzitu v zemi. Navzdory těmto tvrzením a i podkladům a zprávám si správní orgán utvořil názor, že není důvod pro udělení azylu a žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu vnitřně logicky rozporné, nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, neboť jeho příslušnost k pronásledované náboženské skupině nebyla blíže zkoumána ani zpochybňována.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, jestliže žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu a pro nedostatek důvodů je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žalobce dále uvedl, že u něj je jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť žalobce má na území České republiky manželku se stabilním pobytovým oprávněním a dceru s českým občanstvím, která by otci v jeho tíživé životní situaci v domovské zemi nemohla být oporou, neboť nepožívá povolení k pobytu ve Vietnamu ani k této zemi nemá žádnou vazbu a rozdělení rodiny by bylo mj. v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a zároveň žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. K důvodu neudělení doplňkové ochrany ani humanitárního azylu z důvodu spáchání vážného zločinu žalobce uvedl, že nebyly dostatečně posouzeny všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu, když mu byl uložen trest odnětí svobody pod dolní hranicí trestní sazby a byl i předčasně propuštěn. Navíc uvedl, že dle jeho názoru bylo úmyslem zákonodárce zjevně obsáhnout kategorii vážných zločinů, konkrétně zločinů válečných, nebezpečných pro stát, nebo v rozporu s cíli OSN, což odpovídá i úpravě na mezinárodní úrovni, kdy na mezinárodní úrovni jsou upraveny např. kyberzločiny a není tím myšleno nelegální stažení filmu. Žalovaný tak dle názoru žalobce neosvědčil subsumaci konkrétního činu žalobce pod pojem „závažný zločin“, když absolutně rezignoval na individuální posouzení konkrétního skutku, za který byl žalobce souzen.
7. Žalobce dále uvedl, že v řízení před správním orgánem vyšlo dostatečně najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nutného vycestování, a že ze strany státních orgánů v domovském státě nedojde k jeho ochraně před násilným potlačováním jeho náboženských projevů, ale dokonce možná samy státní orgány jako již v minulosti budou žalobce za jeho projevy postihovat. Přičemž doplnil, že při krátkodobých návštěvách své

náboženské projevy potlačí, aby si nezpůsobil vážnější potíže, ale toto potlačení svého náboženství po něm nelze dlouhodobě požadovat, neboť je věřící.

8. Ze všech těchto důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh předcházejícího řízení a odkázal na obsah správního spisu. Podotkl, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobce zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky, avšak podle názoru žalovaného v řízení před správním orgánem žalobce svá tvrzení nepodložil žádnými relevantními doklady a z doložených materiálů (kopie vietnamského oddacího listu, včetně jeho překladu) žalovaný dovodil, že s azylovými důvody, pro které opustil svoji vlast, toto nikterak nesouvisí.
10. K námitce nesprávné aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a podřazení trestného činu spáchaného žalobcem pod „vážný zločin“ žalovaný uvedl, že při svém rozhodování vzal v úvahu povahu a závažnost činu spáchaného žalobcem a v souvislosti s tím výši uloženého trestu a míru účasti žalobce na trestné činnosti a všim se zabýval na str. 8-10 napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný doplnil, že žalobce se dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Žalovaný uvedl, že obecnou a typovou společenskou nebezpečnost takového jednání lze hodnotit jako vysokou, zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného trestním zákonem.
11. K námitce žalobce, týkající se obav z násilného potlačování jeho náboženských projevů ve vlasti, žalovaný uvedl, že s touto námitkou se vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí.
12. K rodinné situaci žalobce žalovaný uvedl, že s touto námitkou se vypořádal na straně 4 napadeného rozhodnutí.
13. Žalovaný závěrem ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu, jak požaduje zákon a napadené rozhodnutí srozumitelně odůvodnil. Dále podotkl, že potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt, z žalobcem tvrzených důvodů, není možné prostřednictvím mezinárodní ochrany, neboť mezinárodní ochrana nesupluje pobytová řízení cizinců.
14. Na základě výše uvedeného zdůvodnění žalovaný navrhl, aby soud předmětnou žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání

15. Při jednání soudu konaném dne 15. 3. 2022 právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami a jsou zde důvody pro udělení azylu žalobci pro pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení. S tímto tvrzením se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal nevyhovujícím způsobem a je tedy třeba věc vrátit zpět do správního řízení, kde bude moci žalovaný vydat kvalitnější rozhodnutí.

16. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě ze dne 19. 2. 2020. K věci dále uvedl, že s žalobou nesouhlasí a rovněž odkázal na spis žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že náboženské vyznání žalobce není v daném případě důvodem k udělení azylu. K udělení azylu by musel žalobce uvést širší a závažnější důvody, zejména persekuci ze strany správních orgánů. Podotkl, že žalobce požádal o azyl až ve chvíli, kdy mu byl odebrán trvalý pobyt a azylové řízení tak využil k legalizaci pobytu. Žalobce sám opakovaně cestoval v minulosti do Vietnamu, kde neměl problémy a ve Vietnamu žijí jeho rodiče, kteří rovněž nemají kvůli náboženství problémy.
17. Soud ve věci provedl podle § 52 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z vlastní iniciativy dokazování, a to Informací Australské vlády ze dne 13. 12. 2019 – Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Vietnam a dále Výroční zprávou o svobodě vyznání za rok 2019 – Vietnam – Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 6. 2020 a článkem 6 zákona č. 02/2016/QH14, o vyznání a náboženství vyhlášeným Národním shromážděním Vietnamské socialistické republiky.
18. Právní zástupce žalobce k provedenému dokazování zopakoval, že dosavadní informace svědčí o tom, že věc by měla být vrácena žalovanému k dalšímu posouzení, a to nejen, co do udělení azylu, ale i ve vztahu k doplňkové ochraně. Dodal, že zpráva žalovaného o Vietnamu označuje tento stát za autoritářský, což znamená, že není demokratickým právním státem a je zde větší prostor pro libovůli. Žalovaný se neřídil pokyny vyplývajícími z judikatury Nejvyššího správního soudu. Navrhl zrušit žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Dále požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.
19. Pověřený pracovník žalovaného k věci uvedl, že vyhodnotil případ v souladu se zákonem a řádně se zabýval situací v zemi původu a po provedeném dokazování trval na zamítnutí žaloby, neboť je nedůvodná.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Předně soud uvádí, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 25. 3. 2021, č. j. 75 Az 1/2020-45. Tento rozsudek byl ovšem napaden žalobcem kasační stížností, přičemž o kasační stížnosti bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 77/2021-36, tak, že byl výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

22. Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí konstatoval, že se krajský soud nijak nevypořádal s žalobní námitkou, že stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování ze strany státních aktérů, kteří potlačují náboženskou diverzitu v zemi. Rovněž se nezabýval tvrzeným incidentem s policií, přičemž obě skutečnosti žalobce konzistentně uváděl ve správním i soudním řízení. Dle Nejvyššího správního soudu měl krajský soud zvážit, zdali bylo posouzení žalovaného ohledně stěžovatelova tvrzení o pronásledování v zemi původu z náboženských důvodů dostatečné, a to například tím, že by provedl dokazování ohledně situace náboženských menšin ve Vietnamu.
23. Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.
24. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po provedeném dokazování v reflexi výše předestřené závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná.
25. Námitku žalobce, že žalovaný řádně nezohlednil otázku rodinného a soukromého života žalobce při rozhodování shledal soud nedůvodnou, poněvadž žalovaný se právě okolnostmi z rodinného a soukromého života žalobce zabýval v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí samo o sobě je nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu, jelikož žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Konkrétně uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho možném pronásledování z důvodu uplatňování politických práv či svobod. Za azylově relevantní nepovažoval žalobcovo tvrzení o tom, že nemůže vyznávat svou víru. Žalovaný taktéž neshledal důvody k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť z informací zjištěných ve správním řízení nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Rovněž uvedl, z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud zhodnotil zjištěný skutkový stav za dostatečný a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
26. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 6. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 7. 6. 2019 poskytl žalobce údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, má cestovní doklad s platností do 27. 7. 2022, hlásí se ke kinhské národnosti, je schopen se dorozumět vietnamsky, je katolického vyznání, bez politického přesvědčení, zdrav, ženatý a bezdětný, má nevlastní dceru A. T., nar. X. Do České republiky poprvé přicestoval letecky z Vietnamské socialistické republiky v roce 2003 přes Francii. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce v České republice i nadále žít, protože zde má rodinu – manželku a dceru a s manželkou by chtěl mít další děti, dále by zde chtěl vyčkat do rozhodnutí o udělení pobytu a jako třetí důvod uvedl jeho náboženství, neboť ve Vietnamu není svoboda vyznání.
27. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 6. 2019 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem podnikání, a dlouhodobý

pobyt za tímto účelem mu byl udělen a od roku 2008 měl trvalý pobyt. V České republice byl odsouzen za drogovou trestnou činnost, neboť byl zprostředkovatelem a od roku 2014 do září 2017 byl ve vězení, nyní je v podmínce. S manželkou se poznal v roce 2004, v roce 2011 uzavřeli ve Vietnamu manželství a od roku 2004 spolu žijí ve společné domácnosti. O dceru se stará od malička a považuje ji za vlastní a ona jeho za svého otce. Jeho manželka má obchod se smíšeným zbožím. Vietnam navštívil v roce 2009, 2011 a 2013 za účelem návštěvy rodiny a při těchto návštěvách se musel nahlásit a byl pod kontrolou úřadů. Žalobce uvedl, že je katolíkem od narození, ve Vietnamu chodil každý den do kostela, v letech 1999 – 2000 byl dvakrát cestou do kostela napaden, a to policií v civilu, kterou poznal. Pokud by se do Vietnamu vrátil, neměl by kde bydlet, není tam práce a měl by problém s vyznáním, protože by nemohl chodit svobodně do kostela. V České republice by chtěl zůstat se svou rodinou po zbytek života, pracovat tady a praktikovat jeho víru a starat se o rodinu.

28. Z opisu z evidence rejstříku trestů vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49T 11/2014, odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k 6 letům odnětí svobody, přičemž z výkonu trestu byl podmíněčně propuštěn.
29. Žalobce byl předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany předvoláním ze dne 14. 8. 2019, jež mu bylo doručeno do vlastních rukou dne 19. 8. 2019. Podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany mimo jiné zahrnovaly doklad o zajištění ubytování, oddací list žalobce, opis z evidence rejstříku trestů, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49T 11/2014, výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, zprávu Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 31. 5. 2019 o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu a zprávu Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, Vietnam – Mezinárodní organizace pro migraci 2018 – údaje o zemi. Žalobce využil svého práva seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a dne 5. 9. 2019 právní zástupce žalobce uvedl, že se písemně k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří, proto mu k vyjádření byla stanovena lhůta do 16. 9. 2019, přičemž ve stanovené lhůtě se žalobce k podkladům nevyjádřil.
30. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i předložený správní spis, a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 7 v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, že u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod. Rozvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou. Je zdravý, neužívá žádné léky a ani skutečnost, že na území České republiky žije jeho manželka a nevlastní dcera, nelze považovat za azylově relevantní důvod. Konstatoval, že obava žalobce z absence zázemí v zemi původu není azylově relevantní, neboť ve Vietnamu žijí jeho rodiče a rovněž mu nic nebrání, aby po návratu do Vietnamu pracoval, a následně si našel bydlení. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto určité. Ohledně trestné činnosti žalobce žalovaný podrobně a zcela individuálně popsal žalobcovo jednání a zabýval se i jeho nebezpečností, přičemž dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 15a zákona o azylu vylučujícího možnost udělení doplňkové ochrany. Za dané situace podle názoru soudu nebylo povinností žalovaného zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany,

jak ostatně vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.

31. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 i § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
32. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
33. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

34. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
35. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
36. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
37. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobce soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že přišel o povolení k pobytu v důsledku jím páchané úmyslné trestné činnosti a touto žádostí chtěl legalizovat svůj pobyt v České republice. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody a před skončením platnosti výjezdního příkazu požádal o mezinárodní ochranu, soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu žalobce na území České republiky, což ani žalobce nikterak nepopíral. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
38. Po prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
39. K žalobcem namítanému pronásledování z náboženských důvodů, si soud od žalovaného vyžádal aktuální zprávy o uplatňování náboženských svobod ve Vietnamu. Z Informace Australské vlády ze dne 13. 12. 2019 – Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Vietnam, vyplývá, že katolíci obecně mají možnost praktikovat svoji víru v registrovaných kostelích, avšak státní orgány katolické církvi nedovolují mít oficiální publikace, rozhlasové či televizní stanice. Katolíci, kteří patří k registrovaným církvím a nejsou politicky aktivní, jsou vystaveni nízkému riziku úřední šikany. Katoličtí stoupenci, kteří jsou politicky aktivní a zpochybňují autoritu, zájmy a politiku Komunistické strany Vietnamu, jsou vystaveni střednímu riziku šikanování ze strany

státních orgánů či jejich zástupců. Katolíci, kteří patří k domácím církvím, jsou pravděpodobně tajně sledováni státními orgány. Z Výroční zprávy o svobodě vyznání za rok 2019 – Vietnam – Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 6. 2020 (dále jen „zpráva o svobodě vyznání“), vyplývá, že Ústava Vietnamu stanoví, že všichni jedinci mají právo na svobodu vyznání a náboženství. V lednu 2018 vstoupil v platnost zákon č. 02/2016/QH14, o víře a náboženství vyhlášený Národním shromážděním Vietnamské socialistické republiky, který v článku 6 rovněž stanoví, že každý má právo svobodu vyznání a náboženství, vyznávat či nevyznávat náboženskou víru. Zpráva o svobodě vyznání dále uvádí, že vláda uznává 38 náboženských skupin, které se hlásí k 15 různým náboženským tradicím, mezi které patří i katolictví. Podle vícero katolických biskupů a kněží státní orgány blokovali farníkům přístup do nezaregistrovaných domácích kostelů a vyhrožovali pořadatelům těchto setkání. Státní sdělovací prostředky a provládní blogy obviňovaly kněží a farníky, kteří hlasitě vyjadřovali svůj nesouhlas s vládou, z toho, že zneužívají náboženství k osobnímu obohacení. Celá řada kněží, kteří vyjadřovali svůj nesouhlas s vládou nebo se zabývali lidskoprávními aktivitami, byla katolickou církví přerazena do méně neklidných oblastí. Státní orgány dovolovaly katolickým a jiným náboženským skupinám provádět náboženskou výuku pro své stoupence ve svých vlastních prostorách a v několika případech místní úřady dovolily náboženským organizacím provozovat sociální služby. Většina zástupců náboženských skupin uvedla, že příslušnost k zaregistrované náboženské skupině obecně jednotlivce nijak vážně neznevýhodňuje v nevládním občanském, hospodářském a světském životě a vyznavači těchto zaregistrovaných náboženských skupin pracovali ve funkcích místní a provinční samosprávy a byli zastoupeni v Národním shromáždění. Více znevýhodňující byla příslušnost k nezaregistrované skupině.

40. Z výše uvedených zpráv vyplývá, že katolictví patří ve Vietnamu ke státem uznané náboženské tradici a že, katoličtí věřící, kteří nejsou politicky aktivní a kteří se hlásí k zaregistrované náboženské skupině, mohou svoji víru praktikovat i v kostelích. Nejsou vážně omezeni na svém soukromém, rodinném či pracovním životě a ze strany státních orgánů jim nehrozí velké riziko šikany. Tyto závěry lze dle soudu vztáhnout na případ žalobce, neboť ten v řízení před správním orgánem uvedl, že nikdy nebyl politicky aktivní, je katolického vyznání, přičemž celá jeho rodina jsou praktikující křesťané a jeho rodiče nemají s vyznáváním své víry ve Vietnamu žádné problémy. K žalobcem uváděným incidentům s policií, kterou měl být při cestě do kostela dvakrát napaden, soud uvádí, že žalobce je dle svého vyjádření katolíkem od narození, ve Vietnamu denně docházel do kostela, a zmíněné incidenty se dle žalobce staly v letech 1999 – 2000. Dle názoru soudu incidenty uvedené žalobcem byly pouze ojedinělými záležitostmi, o nichž žalobce neuvedl žádné podrobnosti, a které se odehrály 3 roky před žalobcovým odjezdem z Vietnamu, a tudíž bezprostředně nepředcházely žalobcovu odjezdu z vlasti. Soud konstatuje, že žalobcem uváděné tvrzení, že byl pronásledován z náboženských důvodů, nebylo dostatečné, neboť žalobce k jím tvrzeným incidentům s policií neuvedl žádné podrobnosti a ze zpráv o zemi původu žalobce nevyplývá, že by osoba žalobcova postavení (politicky neaktivní, hlásící se k vládě uznávané náboženské tradici) měla být pronásledována státními orgány. Žalobci tedy nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za

azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat snahu žalobce legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

41. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu v České republice, neboť ve Vietnamu již nemá žádné rodinné vazby) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
42. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že *„[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“* Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého *„[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvláště závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“*
43. Zdejší soud připomíná, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 49T 11/2014, uznán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 let, z jehož výkonu byl podmíněčně propuštěn.
44. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal závažnou trestnou činnost zcela úmyslně, přičemž podrobně rozebral i závažnost jednání žalobce. Trestná činnost žalobce pak podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení. Zdejší soud nemá pochybnost o tom, že žalobce se dopustil protiprávního jednání, kterým naplnil znaky zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými

a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb. Nutno doplnit, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě závažností dopadů a mírou devastacího účinku na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog, ale i celkově na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky a soud tak nemá pochyb o tom, že se žalobce dopustil vážného zločinu.

45. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu svědčí některá z forem mezinárodní ochrany, s ohledem na existenci rodinného a soukromého života na území České republiky. Soud po prostudování správního spisu a po provedeném dokazování shledal, že žalobce neuvedl v řízení o udělení mezinárodní ochrany jedinou, z pohledu přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnost. Žalobce v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 6. 2019 sdělil, že chce zůstat se svou rodinou, tedy s manželkou a nevlastní dcerou, kdy dcera nedisponuje pobytovým oprávněním ve Vietnamu a chtěl by zde pracovat a nadále žít a mít s manželkou další děti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval a vysvětlil důvody, proč žalobci nemohl jednotlivé formy mezinárodní ochrany přiznat.
46. Soud rovněž připomíná, že smyslem azylového řízení není legalizování pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje zákon o pobytu cizinců odlišné nástroje, jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55.
47. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu podle zákona o azylu, přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal.
48. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 75 Az 1/2020-45, právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce